

Şeytan Azapta Gerek

– Eğitimiçi · 01 Şubat 2016

Şeytan: Arapça kökenli isim türü bu sözcüğün anlamları:

- 1.Hz Âdem'e secde etmediği için cennetten kovulan, insanları Allah'ın emirlerine karşı kışkırtan, kötülüğe yönelten cin, iblis
- 2.Kötü düşünceli, kötü niyetli kimse
- 3.(sıfat) Çok kurnaz, uyanık (kimse)

Dilimizde içinde şeytan bulunan pek çok atasözü, deyim ve birleşik filler vardır. Bunlardan birisi de şeytan azapta gerek'tir. Şeytan azapta gerek "Sevilmeyen bir kimse zorluk içinde kaldığında bunu hak etmiştir" anlamında kullanılan söz.

Şeytanı anlayabilmemiz için cinler hakkında özlü bilgiye sahip olmalıyız.

Cinler yüce Allah'ın ateşten yarattığı akıl sahibi varlıklar olup, gözle görünmezler. Cinler çeşitli şekillere girerek insanların beceremedikleri bazı işleri başarırlar ki içlerinde Müslüman olanları da vardır.

Cinlere inanmamak küfürdür çünkü Kur'an'da hususi olarak Cin Sûresi bile mevcuttur.

Pek çok ayet-i Kerime'de cinlerden bahsedilir. Şeytan (İblis) da bir cindir.

Cinlerin Müslüman olmayanları bazen insanları musallat olarak onları doğru yoldan çıkarmak isterler. Hakiki müminlere ise bir tesirleri olamaz.

Cinler Hz. Süleyman'dan önce yeryüzünde serbestçe dolaşıyorlardı. Hz. Süleyman onları idaresi altında topladı.

Peygamberimizin Kur'an okuyuşunu dinleyerek Müslüman olan cinler vardır ki bu sebeple peygamberimize insanların ve cinlerin peygamberi denilir.

Cinler gaipten haber veremezler fakat göklerin bazı sırlarına vakıf olduklarından müneccim ve sihribazlara ufak tefek haberler ulaştırabilirler. Böyle işlerle uğraşmak büyük bir günah hatta bazı hallerde şirktir.

Cinlerin azığı (yiyeceği şey) Peygamberimizin hadisine göre kemiklerdir ki onlarla taharetlenmek doğru değildir.

Cinlerin kâfir olanlarına şeytan denir ve bunların sayısı çoktur. Şeytanların sayısını Allah bilir.

Her insana musallat olan şeytanlar vardır. Nitekim bu konuda şöyle bir hadis-i şerif vardır:

“Benim şeytanım bana teslim oldu.” (Tirmizi, Rada 17; Müsned, III/309)

Şeytanlar, hayra hiçbir kabiliyeti olmayan, sırf şer işleyen ruhani bir varlık türüdür. Dumansız ve harareti çok şiddetli bir ateşten yaratılmışlardır (Hicr Sûresi, 27). İblisin asıl adı, Azazil idi. Cenab-ı Hakk'ın Hz. Âdem'e (as.) secde etme emrinden yüz çevirmesi ve bu secde emrine kibirlenerek isyan etmesinden sonra 'İblis' ve 'şeytan' isimlerini aldı.

İnsanlığın manevi terakkisinde, Allah'a kulluk vazifesini yerine getirmesinde en büyük engel şeytandır.

Şeytan, bütün oyunlarını boşa çıkararak hakkı, doğruyu, hayrı seçen müminlerde taktik değiştirir. Müminin imanına ilşemeyeceğini anladı mı onun ibadetiyle uğraşır, ibadetsiz bir mümin olmasını arzu eder. Bunu başaramazsa farzlarla yetinmesini ve sünnetlere, nafilere yanaşmamasını ister. Bu isteği de gerçekleşmezse onun sadece şahsî ibadetiyle meşgul olmasını, başkalarına bir şeyler anlatmamasını arzu eder. Mümine şu yollu telkinlerde bulunur: “Koyunu koyun, keçiye keçi ayağından asarlar.”

Şeytan, insanı yoldan çıkarmak için birçok hileye başvurur. Bu hile ve desiselerin bazıları şunlardır:

- 1.Şehvet ve öfke: Yolu oruçla daraltılabilir.
- 2.Hased ve hırs: Hırslı insan, hakkı görmekten kör ve hakikati duymaktan sağır olur.
- 3.Tama' : Hırsla istemek. Doymazlık. Aç gözlülük. Çok isteme.
- 4.Acelecilik: Düşünmeyi engeller.
- 5.Yoksulluk korkusu: İnsanı infaktan alıkoyar ve mal yığmaya davet eder.
- 6.Taassup: Kendi meşrebinde olmayan Müslümanlara karşı kin tutmak, onları küçümsemek.
- 7.İhtilaf: Çelişkiler yaratır.
- 8.Şüphe: Akılları darlaşan kimseleri imanî meseleler üzerinde şüpheyeye düşürür.
- 9.Suizan: Birisi hakkında kötü düşününce gıybet ve hakaret gözüyle bakılır.

...

Şeytanın yaptığı sadece vesvese vermektten, çirkinlikleri, günahları güzel göstermekten ibarettir. İnsan, ya bu vesveseye uyar, günahkâr olur, ya da uymaz ve Allah katında derece kazanır.

Şeytanla mücadelenin esası, onun direktiflerine muhalefettir. Onun için bu düşmanı iyi tanımak gerekir. Kalbine gelen ilhamın, şeytandan mı, yoksa melekten mi geldiğini ayırt edemeyenler, çoğu kere şeytanın vesvesesine aldanırlar. İnsanın kalbi, melek ve şeytan ilhamlarının bir çarpışma alanıdır. Ehl-i iman, bu çarpışmada Allah'a sığınarak şeytanın vesveselerinden kurtulmalıdır:

"Şeytandan sana bir dürtü (vesvese) gelirse, hemen Allah'a sığın. Çünkü O, işitendir, bilendir. Takva sahipleri, kendilerine şeytandan bir vesvese dokunduğunda, tezekkür ederler (düşünürler, Allah'ı anarlar, azabını hatırlarlar...). O zaman artık onlar, gerçekleri görenler haline gelirler." (A'raf, 7/200-201)

Böylece ehl-i iman, Allah'ın himayesindedir. Şeytan onlara vesvese verse bile, hemen Allah'ı anmak, azabını hatırlamakla kendilerine gelirler, şeytana aldanmazlar. Vesveseden kurtulup, gerçekleri görürler.

Allah; cümlemizi insan suretindekiler dâhil külli şeytanların şerrinden azade eylesin ve esirgesin, âmin!

01.02.2016